

Latvijas Republikas tiesībsargs

Baznīcas iela 25, Rīga, LV-1010, tālr.: 67686768, e-pasts: tiesibsargs@tiesibsargs.lv, www.tiesibsargs.lv

ATZINUMS pārbaudes lietā Nr. 2020-38-4N Rīgā

2021. gada 21. janvārī

Nr.6-6/2
[personai A]
[pasta adrese]

Par galīgā soda termiņu krimināllietā

[1] Tiesībsargs ir saņēmis Jūsu 2020. gada 23. septembra iesniegumu (reģistrēts 28.09.2020. ar Nr.1197), kurā norādāt, ka kriminālprocesa ietvaros Jūsu un Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas prokuratūras prokurora [personas B] 2019. gada 19. augusta vienošanās (turpmāk – *vienošānās*) nestājās spēkā tās noslēgšanas brīdī, bet 2019. gada 9. septembrī – dienā, kad tika pieņemts Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas spriedums krimināllietā Nr. [11...7] (turpmāk – *spriedums*). Norādāt, ka minētais ir ietekmējis Jūsu brīvības atņemšanas soda termiņu, un lūdzat izvērtēt, vai Jums krimināllietā Nr. [11...7] nav kļūdaini noteikts galīgais sods.

Pēc iepazīšanās ar iesniegumā norādītajiem apstākļiem, pamatojoties uz Tiesībsarga likuma 24.panta otro daļu, 2020. gada 21. oktobrī ierosināta pārbaudes lieta.

Pārbaudes lietas ietvaros tiesībsargs ir vērsies gan Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā, kura pieņēma *spriedumu*, gan pārējās vispārējās jurisdikcijas pirmās instances tiesās, lūdzot sniegt informāciju saistībā ar pārbaudes lietā aktuālajiem jautājumiem.

[2] Iepazīstoties ar Tiesu informācijas sistēmā (TIS) pieejamajiem datiem par krimināllietas Nr. [11...7] virzību, tika konstatēti šādi faktiskie apstākļi:

1) Jūs 2019. gada 19.augustā noslēdzāt ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas prokuratūras prokuroru [personu B] vienošanos, saskaņā ar ko prokurors lūdza tiesu noteikt sodu – īslaicīgu brīvības atņemšanu uz trim mēnešiem, kā arī pievienot minētajam sodam pēc Jūrmalas pilsētas tiesas 2015. gada 21.aprīļa sprieduma kriminālprocesā Nr. [12...3] neizciestos sodus – daļēji pieskaitīt neizciesto brīvības atņemšanas sodu (divus gadus un sešus mēnešus) un pilnībā pieskaitīt neizciesto sodu – policijas kontroli. Saskaņā ar *vienošanos* prokurors lūdza tiesu noteikt galīgo sodu – brīvības atņemšanu uz diviem gadiem un deviņiem mēnešiem ar policijas kontroli uz diviem gadiem;

2) ar *spriedumu vienošanās* apstiprināta un piespriests tajā paredzētais soda veids un mērs. Tiesa *spriedumā* nav izmantojusi tai Kriminālprocesa likuma 543. panta ceturtajā daļā paredzētās tiesības precizēt *vienošānās* paredzēto soda mēru saistībā ar laika tecējumu

no *vienošanās* noslēgšanas dienas līdz iztiesāšanas dienai. *Sprīdumā* noteikts, ka brīvības atņemšanas soda izciešana skaitāma no *sprīduma spēkā stāšanās* dienas.

Pārbaudes lietas ietvaros pēc Jūsu sniegtās informācijas, normatīvo aktu, doktrīnas, judikatūras un tiesu prakses izvērtēšanas, kā arī Tiesu informācijas sistēmā (turpmāk – TIS) pieejamās informācijas aplūkošanas, tiesībsargs sniedz savu atzinumu par: 1) laika posmu, ko pavadījāt ieslodzījuma vietā no *vienošanās* noslēgšanas brīža līdz lietas iztiesāšanai (*sprīduma taisīšanai*);¹ 2) laika posmu, ko pavadījāt ieslodzījuma vietā no lietas iztiesāšanas brīža (*sprīduma taisīšanas*) līdz *sprīduma spēkā stāšanās* dienai.²

Vienlaikus uzsveru, ka saskaņā ar likuma „Par tiesu varu” 11. pantā nostiprināto tiesu varas neatkarības principu tiesas spriešana ir tiesu iestāžu ekskluzīvā kompetencē, tādējādi tiesībsargam nav tiesību iejaukties šī tiesas uzdevuma izpildē, proti, pārvērtēt vai ietekmēt tiesas pieņemtos nolēmumus pēc būtības.

[3] Laika posms, ko pavadījāt ieslodzījuma vietā no vienošanās noslēgšanas brīža līdz lietas iztiesāšanai (*sprīduma taisīšanai*).

[3.1] Kriminālprocesa likuma 543. panta trešās daļas 2. punktā noteikts, ka sprieduma rezolutīvajā daļā norāda tiesas lēmumu par to, ka tiesa apstiprina noslēgto vienošanos un piespriež tajā paredzēto soda veidu un mēru. Savukārt saskaņā ar minētā panta ceturto daļu tiesa, taisot spriedumu, var precizēt vienošanās protokolā paredzēto soda mēru, ja ir pieļauta kļūda, nosakot galīgo sodu, vai ja tas saistīts ar laika tecējumu no vienošanās noslēgšanas dienas līdz iztiesāšanas dienai. Precizējums nedrīkst pasliktināt apsūdzētā stāvokli.

Vērtējot Kriminālprocesa likuma 543. panta ceturto daļu, konstatējams, ka soda mēra precizēšana, ja tas saistīts ar laika tecējumu no vienošanās noslēgšanas dienas līdz iztiesāšanas dienai, ir tiesas tiesības, nevis pienākums. Kā norādījis Senāts, “minētā tiesību norma piešķir tiesai tiesības šādu precizējumu veikt, ja tas nepieciešams, lai nepieļautu Krimināllikuma 51. panta pārkāpumus un ievērotu apsūdzētā un prokurora panākto vienošanos par konkrēta galīgā soda noteikšanas principa piemērošanu.”³ Izskatot attiecīgo lietu, Senāts norādījis, ka, “lai arī [pers. A] līdz sprieduma taisīšanai šajā kriminālprocesā turpināja izciest sodu pēc iepriekšējā sprieduma, izciestā soda daļa nav ietekmējusi [pers. A] ar prokurori panākto vienošanos par to, kāda neizciestā soda daļa ir pievienojama galīgajam sodam un kāds galīgā soda mērs nosakāms. Tiesa, piespriežot [pers. A] vienošanās protokolā paredzēto sodu, ievērojusi Krimināllikuma 51. panta noteikumus”.⁴ Tādējādi Senāta ieskatā soda mērs precizējums saistībā ar laika tecējumu no vienošanās noslēgšanas dienas līdz iztiesāšanas dienai, ja tas ietekmē to neizciesto soda daļu, kuru saskaņā ar vienošanos paredzēts pievienot galīgajam sodam.

Nemot vērā Jūsu ieslodzījumā pavadīto laiku no vienošanās noslēgšanas brīža līdz lietas iztiesāšanai, konstatējams, ka tas neietekmē to neizciesto soda daļu, kuru saskaņā ar *vienošanos* bija paredzēts pievienot galīgajam sodam, tādējādi tiesa *sprīdumā* rīkojusies atbilstoši Senāta paustajam.

[3.2] Neskatoties uz 3.1. apakšpunktā minēto, jāņem vērā, ka, judikatūra ir tiesību palīgavots, kas nav vispāršaistošs un kas izmantojams, argumentējot juridisku nolēmumu, tai skaitā motivējot un pamatojot vērtējuma apgalvojumus un jebkurus apgalvojumus, kas kā papildu premisas tiek lietoti vērtējošajā subsumcijā. [...] Ja ir pamats judikatūrā agrāk pausto atziņu uzskatīt par aplamu vai tiesa ir guvusi jaunu, aktuālāku un dziļāku atziņu,

¹ 2019. gada 19. augusts – 2019. gada 9. septembris.

² 2019. gada 9. septembris – 2019. gada 27. septembris.

³ Senāta 2020. gada 20. oktobra lēmums lietā Nr.11088015020 (SKK-428/2020).

⁴ Turpat.

agrāko atziņu var noraidīt kā nepareizu.⁵ Attiecīgi tiesībsargs, ievērojot tam Tiesībsarga likuma 11. panta 1., 2. un 4. punktā noteiktās funkcijas, kritiski vērtē Senāta pausto attiecībā Kriminālprocesa likuma 543. panta ceturtās daļas piemērošanu. Tiesībsarga ieskatā, kaut arī soda mēra precizēšana saistībā ar laika tecējumu no vienošanās noslēgšanas dienas līdz iztiesāšanas dienai ir tiesas tiesības, nevis pienākums, tiesas rīcība šā jautājuma izlemšanā nevar būt patvaļīga.

[3.2.1] “No tiesībām uz taisnīgu tiesu izriet arī pienākums tiesai argumentēt savu nolēmumu tā, lai gan procesa dalībnieki, gan interesenti no sabiedrības varētu saprast, kā tiesa nonākusi pie tieši tāda un ne citāda lietas izspriešanas rezultāta. Tiesības uz motivētu tiesas nolēmumu ir cieši saistītas ar tiesībām uz lietas apstākļu vispusīgu un objektīvu izvērtējumu [..].”⁶ No Latvijas Republikas Satversmes 92. panta pirmā teikuma izrietošais pamatojuma princips atbilstoši Satversmes tiesas norādītajam “ir viens no būtiskākajiem procesuālā taisnīguma nodrošināšanas līdzekļiem”.⁷

Iepazīstoties ar *spriedumu*, konstatējams, ka tiesa nav sniegusi savu motivāciju, kāpēc Jūsu gadījumā soda mērs nav precizējams saistībā ar laika tecējumu no vienošanās noslēgšanas dienas līdz iztiesāšanas dienai. Lai arī tiesai saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 543. panta ceturto daļu nav pienākuma precizēt soda mēru, tomēr, ievērojot, ka izšķiršanās par minētās tiesību normas piemērošanu vai nepiemērošanu tiešā veidā ietekmēja Jūsu ieslodzījuma vietā pavadāmo laiku, tiesa *spriedumā* varēja sniegt savu motivāciju Kriminālprocesa likuma 543. panta ceturtās daļas nepiemērošanai.

[3.2.2] Kā norādījusi Satversmes tiesa: “No Satversmes 1. pantā ietvertā demokrātiskas republikas jēdziena visām valsts institūcijām izriet pienākums savā darbībā ievērot tiesiskas valsts pamatprincipus. Demokrātiskas un tiesiskas valsts principi balstās uz to, ka sabiedrībā pastāv līdzsvars starp pamatvērtībām un tiesību realizāciju. Taisnīguma un tiesiskuma princips noteic, ka iestādei un tiesai, pieņemot lēmumu, jātiecas uz to, lai nonāktu pie taisnīga rezultāta, ievērojot iesaistīto personu tiesības un tiesiskās intereses.”⁸ “Tiesību piemērošanas neatņemama sastāvdaļa ir tiesisko seku konkretizēšana, un [..] tiesību piemērotāja pienākums ir apsvērt tiesiskās sekas un izvēlēties tās sekas, kuras sasniedz tiesību mērķi – taisnīgumu.”⁹

Satversmes tiesa arī norādījusi, ka “vienveidīga tiesu prakse ir nozīmīga, raugoties no tiesību uz taisnīgu tiesu viedokļa. Tiesu pienākums līdzīgas lietas izlemt līdzīgi, bet atšķirīgas lietas - atšķirīgi pamatojas uz vienlīdzības principu.”¹⁰ “Vienlīdzības principa subjekts var prasīt no tā tiesību subjekta, kam vienlīdzības princips ir saistošs (valsts plašā izpratnē, atsevišķos gadījumos arī privātpersona), lai tas pret viņu izturas tāpat kā pret “trešo personu” – attiecīgās citas tiesību normas materiālā regulējuma objektu[..]. Nevienlīdzīga attieksme ir jāattaisno. Ja šāds attaisnojums nav pieļaujams vai nav pietiekams, tad vienlīdzības princips ir pārkāpts”.¹¹

⁵ Sniedzīte G. Tiesību palīgavoti, piemērojot tiesību normas. Pieejams: <https://juristavards.lv/doc/119087-tiesibu-paligavoti-piemerojot-tiesibu-normas/> [aplūkots 2021. gada 11. janvārī].

⁶ Latvijas Republikas Satversmes komentāri. VIII nodaļa. Cilvēka pamattiesības. Autoru kolektīvs prof. R.Baloža zinātniskā vadībā. – Rīga: Latvijas Vēstnesis, 2011, 140.lpp.

⁷ Satversmes tiesas 2016. gada 9. decembra spriedums lietā Nr. 2016-08-01.

⁸ Satversmes tiesas 2010. gada 13. oktobra lēmums par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr. 2010-09-01.

⁹ Satversmes tiesas 2007. gada 28. februāra lēmums par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr. 2006-41-01.

¹⁰ Satversmes tiesas 2010. gada 7. oktobra spriedums lietā Nr. 2010-01-01.

¹¹ Latvijas Republikas Satversmes komentāri. VIII nodaļa. Cilvēka pamattiesības. Autoru kolektīvs prof. R.Baloža zinātniskā vadībā. – Rīga: Latvijas Vēstnesis, 2011, 75.lpp., 88.lpp.

Iepazīstoties ar tīmekļa vietnē *manas.tiesas.lv* pieejamajiem anonimizētajiem tiesu nolēmumiem¹², tiesībsargs konstatējis, ka vairākas pirmās instances tiesas precizē vienošanās paredzēto soda mēru neatkarīgi no laika ilguma starp vienošanās noslēgšanas dienu un iztiesāšanas dienu. Šādu pieeju attiecīgā jautājuma izlemšanā vairākas pirmās instances tiesas apstiprinājušas arī saziņā ar tiesībsargu.

Tas, ka vairākas tiesas precizē vienošanās paredzēto soda mēru neatkarīgi no laika ilguma starp vienošanās noslēgšanas dienu un iztiesāšanas dienu, pats par sevi nenozīmē, ka šāda izpratne Kriminālprocesa likuma 543. panta ceturtais daļas piemērošanā ir uzskatāma par pareizu, tomēr būtiski ir ņemt vērā, ka šādas tiesu prakses rezultātā Jūs, esat nostādīts sliktākā stāvoklī par citām personām, kuras atradušās salīdzināmos apstākļos.

Ievērojot minēto, tiesībsarga ieskatā minētais norāda uz spriedumā pieļautiem Latvijas Republikas Satversmes 91. panta pirmā teikuma (vienlīdzības principa) un 92. panta pirmā teikuma (no tiesībām uz taisnīgu tiesu izrietošā pamatojuma principa) pārkāpumiem.

[3.3] Tiesībsargs, vērtējot jautājumu par Kriminālprocesa likuma 543. panta ceturtais daļas piemērošanu kopsakarā ar Senāta pausto un vairāku pirmās instances tiesu sniegto informāciju, arī secinājis, ka ir saskatāms vienlīdzības principa pārkāpums situācijās, kad personas ir noslēgušas vienošanos par daļēju vecajā lietā neizciestā soda pieskaitīšanu galīgajam sodam jaunajā lietā, ja tiesa spriedumā neprecizē soda mēru saistībā ar laika posmu (izciesto sodu vecajā lietā) no vienošanās noslēgšanas brīža līdz jaunās lietas iztiesāšanai. Proti, lai arī laika posmā no vienošanās noslēgšanas brīža līdz jaunās lietas iztiesāšanai persona izcieš sodu uz likumīga (spēkā stājušos tiesas sprieduma vecajā lietā) pamata, tomēr soda mēra neprecizēšana saistībā ar laika tecējumu no vienošanās noslēgšanas brīža līdz jaunās lietas iztiesāšanai noved pie tā, ka personas kopējais izciešamā soda ilgums vecajā lietā kļūst noteiktā mērā atkarīgs no jaunās lietas izskatīšanas ātruma (no laika posma, kādā vienošanās tiks apstiprināta tiesā), kā rezultātā personām, atrodoties salīdzināmos apstākļos, bez attaisnojuma tiek radītas atšķirīgas sekas. Turklāt šādas prakses dēļ personas, noslēdzot vienošanos par daļēju vecajā lietā neizciestā soda pieskaitīšanu galīgajam sodam jaunajā lietā, faktiski var izciest vecajā lietā noteikto sodu gandrīz pilnībā.

Ievērojot minēto secināms, ka, precizējot soda mēru tikai Senāta minētajā lēmumā norādītajās situācijās, vienošanās par daļēju soda pieskaitīšanu noteiktos apstākļos zaudē savu jēgu, un var tikt negatīvi ietekmēta vienošanās procesa izmantošana krimināltiesisko attiecību ātrai un efektīvai noregulēšanai ilgtermiņā.

[3.4] Satversmes tiesa norādījusi, ka “likumdevēja uzdevums ir radīt priekšnoteikumus vienveidīgai tiesību normu piemērošanai un ar tiesību normu palīdzību efektīvi aizsargāt citu personu pamattiesības. Piešķirot plašāku rīcības brīvību tiesību normu piemērotājam, tiek pavērta iespēja individualizēt sodus par konkrētu administratīvo pārkāpumu un varētu tikt sekmēta individuālā taisnīguma panākšana, tomēr atsevišķos gadījumos - tikpat lielā mērā arī tikt apdraudēta tiesību normu piemērošanas vienveidība un šis process padarīts sarežģītāks vai mazāk efektīvs”.¹³

Vērtējot Satversmes tiesas pausto kopsakarā ar judikatūru un tiesu praksi, secināms, ka Kriminālprocesa likuma 543. panta ceturtajā daļā tiesai noteiktā plašā rīcības brīvība soda mēra precizēšanā saistībā ar laika tecējumu no vienošanās noslēgšanas brīža līdz lietas

¹² Sk., piemēram, Daugavpils tiesas 2020. gada 7. maija spriedumu lietā Nr. 11240007920, Kurzemes rajona tiesas 2020. gada 21. augusta spriedumu lietā Nr. 11360020520.

¹³Satversmes tiesas 2013. gada 19. novembra spriedums lietā Nr. 2013-09-01.

iztiesāšanai faktiski nenodrošina taisnīguma panākšanu katrā individuālā gadījumā, bet gan liecina par attiecīgās tiesību normas nekonsekventu un nevienveidīgu piemērošanu.

Problēmas Kriminālprocesa likuma 543. panta ceturtās daļas piemērošanā cita starpā saskatījusi arī Rīgas rajona tiesa, tiesībsargam sniegtajā vēstulē norādot, ka “Kriminālprocesa likuma 543. panta ceturtās daļas piemērošanas kritēriji un robežas likumā nav skaidri definētas un būtu nepieciešams precizēt minēto normu vai veidot judikatūru, nolūkā nodrošināt vienveidīgu tiesu praksi un taisnīgu tiesu”.

Ievērojot minēto, tiesībsargs aicina Tieslietu ministriju izvērtēt nepieciešamību veikt grozījumus Kriminālprocesa likumā, kas ļautu tiesām izvairīties no vienlīdzības principa pārkāpumu pieļaušanas jautājumā par soda mēra precizēšanu saistībā ar laika posmu no vienošanās noslēgšanas brīža līdz lietas iztiesāšanai.

[4] Laika posms, ko pavadījāt ieslodzījuma vietā no lietas iztiesāšanas (sprieduma taisīšanas) līdz sprieduma spēkā stāšanās dienai.

[4.1] Kriminālprocesa likuma 543. pants trešā daļa, kurā noteikti tiesas sprieduma (vienošanās procesā) rezolutīvajā daļā izlemjamie jautājumi, pēc būtības regulē publiski tiesiskās attiecības, proti, attiecības starp privātpersonu un valsti (tiesu), valstij (tiesai) sastādot privātpersonu notiesājoša sprieduma rezolutīvo daļu. Atbilstoši doktrīnā paustajam publiskajās attiecībās darbojas princips “aizliegts viss, kas nav atļauts”.¹⁴

Aplūkojot Kriminālprocesa likuma 543. pantā ietverto normatīvo regulējumu, secināms, ka notiesājoša sprieduma rezolutīvajā daļā norāda tiesas lēmumu, piemēram, par apsūdzētajam piemēroto ar brīvības atņemšanu saistīto drošības līdzekļu termiņu ieskaitīšanu soda termiņā¹⁵ vai piemērojamo drošības līdzekli,¹⁶ taču Kriminālprocesa likuma 543. pantā nav noteikts, ka tiesa pieņem lēmumu par brīdi, no kura skaitāms soda izciešanas termiņš. Šāda regulējuma neesamība pamatojama ar to, ka kriminālsodus, kas piespriesti kā pamatsodi, izpilda Tieslietu ministrijas Ieslodzījuma vietu pārvaldes brīvības atņemšanas iestādes.¹⁷ Attiecīgi pēc tiesas pieņemtā sprieduma tieši šo iestāžu atbildība ir katrā gadījumā noteikt, kurā brīdī persona faktiski sākusi izciest brīvības atņemšanas sodu, bet kurā – to ir izcietusi. Ņemot vērā minēto, tiesībsarga ieskatā jautājuma izlemšana par to, no kura brīža sākt skaitīt Jums noteikto brīvības atņemšanas soda izciešanas termiņu, norāda uz prettiesisku tiesas rīcību. Turklāt tiesas minētās rīcības rezultātā ir izveidojusies situācija, kurā, neskatoties uz *spriedumā* apstiprināto vienošanos par daļēju neizciestā brīvības atņemšanas soda vecajā lietā pieskaitīšanu galīgajam sodam jaunajā lietā, Jūsu ieslodzījuma vietā pavadītais laika posms no *sprieduma* pieņemšanas līdz *sprieduma* spēkā stāšanās brīdim nav uzskatāms par tādu, kurā Jūs būtu izcietis *spriedumā* noteikto galīgo sodu, bet gan turpinājis izciest brīvības atņemšanas sodu vecajā lietā.

Ievērojot minēto, tiesas rīcība, *spriedumā* izlemjot, ka Jums noteiktais brīvības atņemšanas soda izciešanas termiņš skaitāms no *sprieduma* spēkā stāšanās dienas, tiesībsarga ieskatā norāda uz Latvijas Republikas Satversmes 92. panta pirmā teikuma (tiesību uz taisnīgu tiesu) pārkāpumu, bet, izciešot *spriedumā* noteikto galīgo sodu pilnīgi, arī Latvijas Republikas Satversmes 94. pantā Jums noteikto tiesību uz brīvību pārkāpumu.

[4.2] Tiesībsargs no Jūsu iesniegumam pievienotās Ieslodzījuma vietu pārvaldes (turpmāk – pārvalde) 2020. gada 7. septembra vēstules Nr. 5.9-4/6940 arī konstatē, ka pārvalde Jums norādījusi, ka soda izciešanas termiņa sākums ir 2019. gada 9. septembris, proti, *sprieduma* pieņemšanas diena, kas ir pretēji *spriedumā* noteiktajam.

¹⁴Sk., piem., Neimanis, J. Ievads tiesībās. Rīga: zv. adv. J. Neimanis, 2004, 114. lpp.

¹⁵ Kriminālprocesa likuma 543. panta trešās daļas 4. punkts.

¹⁶ Kriminālprocesa likuma 543. panta trešās daļas 6. punkts.

¹⁷ Sk. Latvijas Soduzpildes kodeksa 5. panta pirmās daļas 1. punktu.

Lai arī atbilstoši šā atzinuma 4.1.apakšpunktā norādītajam lēmuma pieņemšana par to, no kuras brīža sākt skaitīt Jums noteikto brīvības atņemšanas soda izciešanas termiņu, tiesībsarga ieskatā norāda uz prettiesisku tiesas rīcību, taču jāņem vērā, ka saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 322. panta trešo daļu spēkā stājies nolēmums ir obligāts un izpildāms visiem, tostarp pārvaldei.

Ievērojot minēto, tiesībsargs saskata nepieciešamību vērst Tieslietu ministrijas uzmanību uz pārvaldes minēto rīcību.

[5] Ievērojot šajā atzinumā secināto:

1) saskaņā ar Tiesībsarga likuma 12. panta 7. punktu vērsu Jūsu uzmanību, ka spēkā stājušos tiesas nolēmumu var izskatīt no jauna sakarā ar materiālo vai procesuālo likuma normu būtisku pārkāpumu, ja tas nav skatīts kasācijas kārtībā vai tiesa iepriekš nav atteikusies ierosināt kasācijas tiesvedību, pēc šā likuma 663.pantā minēto personu¹⁸ pieteikuma vai protesta.¹⁹ Ņemot vērā šajā atzinumā konstatēto, informēju, ka tiesībsargs vērsīsies pie ģenerālprokurora, aicinot iesniegt Senātā protestu par *sprieduma* izskatīšanu no jauna;

2) saskaņā ar Tiesībsarga likuma 12. panta 8. punktu vērsu Tieslietu ministrijas uzmanību uz judikatūrā un tiesu praksē konstatētajām problēmām Kriminālprocesa likuma 543. panta ceturtais daļas piemērošanā, lemjot par soda mēra precizēšanu saistībā ar laika tecējumu no vienošanās noslēgšanas brīža līdz lietas iztiesāšanai (sk. īpaši šā atzinuma 3.3. un 3.4. apakšpunktus), un aicinu izvērtēt nepieciešamību veikt grozījumus Kriminālprocesa likumā, kas ļautu tiesām izvairīties no vienlīdzības principa pārkāpumu pieļaušanas minētā jautājuma izlemšanā. Tāpat vērsu uzmanību uz pārbaudes lietā konstatēto IVP rīcību (sk. šā atzinuma 4.2. apakšpunktu), kas tiesībsarga ieskatā norāda uz Kriminālprocesa likuma 322. panta trešās daļas neievērošanu.

Lūdzu Tieslietu ministriju par plānotajām darbībām un paveikto informēt tiesībsargu līdz **2021. gada 1. jūlijam**.

Ar šo atzinumu pārbaudes lieta tiek pabeigta.

Ar cieņu
tiesībsargs

Juris Jansons

¹⁸Zvērināta advokāta, ģenerālprokurora vai Ģenerālprokuratūras Krimināltiesiskā departamenta virsprokurora.

¹⁹Kriminālprocesa likuma 662. panta pirmā daļa.